

[Chr. R. Christensen.]

understreger, at der ikke er Realitet i alle disse Angreb. Derfor har man vel ogsaa Lov at vente, at det vil være Slut med disse, som jeg synes lidet pyntelige Angreb paa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, ja, jeg maa endda have Lov til at sige: paa de Angreb, som jeg synes er noget af det mindst pyntelige, Danmark har oplevet efter Krigen. Optimister vil maaske vente, at nogle af Angriberne selv vil erkende Mangelen paa Realiteter i deres Angreb. Jeg er Optimist, men behersket Optimist, og det er jo muligt, at denne Erkendelse ikke kommer; men jeg synes alligevel, der er Grund til for visse Folk i denne Situation at anvende de Ord, der i det sidste Aars Tid er kommet til at staa en vis Glans om i det politiske Liv, nemlig Ordene: A tog fejl.

Laurits Hansen: De tre Lovforslag, vi her skal tage Stilling til, maa nøjere begrundes af den højtærede Landbrugsminister. Man maa allerførst undersøge, før man giver et offentligt Tilskud, om der virkelig er Trang til Stede hos dem, der skal have Tilskuddet. Vi, der lever ude paa Landet, er ikke fuldstændig enige om, hvorvidt det er nødvendigt at træffe den Ordning, som her er foreslaaet, idet den nemlig i det store og hele berører det store Landbrug, medens det mindre Landbrug bliver mindre berørt deraf. Af de Grupper, som Landbruget er delt i, de smaa Landbrug, de middelstore og de store, bliver det det lille Landbrug, der bliver mindst til, og det er vel det, der trænger til den største Støtte, idet vi under Krigen blev sat udenfor. Vi mistede vor Produktion ved, at vi ikke kunde faa det Korn, der var nødvendigt for at opretholde det Husdyrhold, som Ejendommene er baseret paa. Derfor synes vi ikke, det er nødvendigt at give de store Landbrug et stort Statstilskud under en Højkonjunktur.

Efter de Forslag, der foreligger her i Dag, skulde man tro, at hele Landbrugets Rentabilitet var baseret paa Flæsk, Smør og Æg. Det er den ikke undtagen i den mindste Gruppe af Landbrug. Det er den Produktion, som Husmandsstederne er bygget op paa, det er de Ting, vi producerer mest. De store Landbrug har andre betydelige Indtægtsmuligheder. De har Frøavl, en lille Handel med Heste er der ogsaa endnu, for ikke at tale om Kartoflerne, og der er meget andet, som betinger, at de store Landbrugere kan have en ret stor Indkomst i Forhold til det, vi andre paa de smaa Brug maa nøjes med.

Der er spurgt, om vi kunde producere til den nuværende Pris. Ja, vi kan producere Flæsk til den nuværende Pris, naar vi faar Kornet ned i en rimelig Pris. Jeg tror ikke, som det ærede Medlem Hr. Chr. R. Christensen sagde, at Produktionsprisen for Korn efter Kornloven burde være 10—15 Kr. højere end den, man maa aflevere til. Jeg tror, man kan producere Korn til mindre end 10—15 Kr. over Kornlovens Pris. Der er ikke nogen Afgrøde, der betinger mindre Arbejdskraft end netop Kornet. Det, det gaar nemmest med, er at tilberede Jorden, høste og tærsk, og derfor behøver vi ikke at hænge os saa stærkt i Arbejdskraften paa det Omraade. Det kornsælgende Landbrug har en ganske enorm Fortjeneste ved den Spekulationspris, Kornet holdes oppe i, og derfor vil det være højst paakrævet, at man faar Kornprisen sat ned.

Det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup udtalte, at Landbruget havde ofret Millioner paa det øvrige Samfund, og at Samfundet maatte være Landbruget taknemmeligt for, at det havde produceret Fødemidler under Krigen, ikke alene til Landets Forbrug, men ogsaa til Eksport, saa det nødvendige Brændsel kunde skaffes. Hvornaar Landbruget har ofret disse Millioner paa det øvrige Samfund, er jeg ikke klar over. Jeg er derimod klar over, at der var adskillige, der maatte understøttes derude i 30erne. Hvad angaar dette, at Samfundet skulde være taknemmeligt for, at Landbruget har produceret Fødemidler, vil jeg sige, at det er nu engang vor Opgave ude paa Landet at producere disse Fødemidler; og det er vor Opgave at dyrke Danmarks Jord til Fordel for den øvrige Befolkning. Naar vi lægger Beslag paa den eneste reelle Samfundsværdi, Landet ejer, kan vi ikke derefter sige, at vi ofrer til det øvrige Land; det skal vi ikke ind paa. Vi har dog heller ikke gjort dette gratis, vi har levet derude, mere eller mindre godt, men de store Landbrugere kan i hvert Fald ikke beklage sig over, at de ikke har haft en god Indtægt — det viser da deres Selvangivelser, til Trods for at de ikke har naaet at faa det hele med.

Hvad angaar den megen Tale om Inflation, synes jeg, at de Lovforslag, der foreligger her i Dag, tyder stærkt paa, at vi gaar Inflationens Vej. De maa skabe Uro ude i Befolkningen. Begyndelsen til denne Misère ligger i Kornloven af 1940. Her fastsatte man en Pris paa Korn, som laa 7—8 Kr. pr. Td. over det, man statistisk havde udregnet som Produktionsprisen. Dermed maa vi mene, at Landbruget har faaet sin Del under Krigen; i hvert Fald